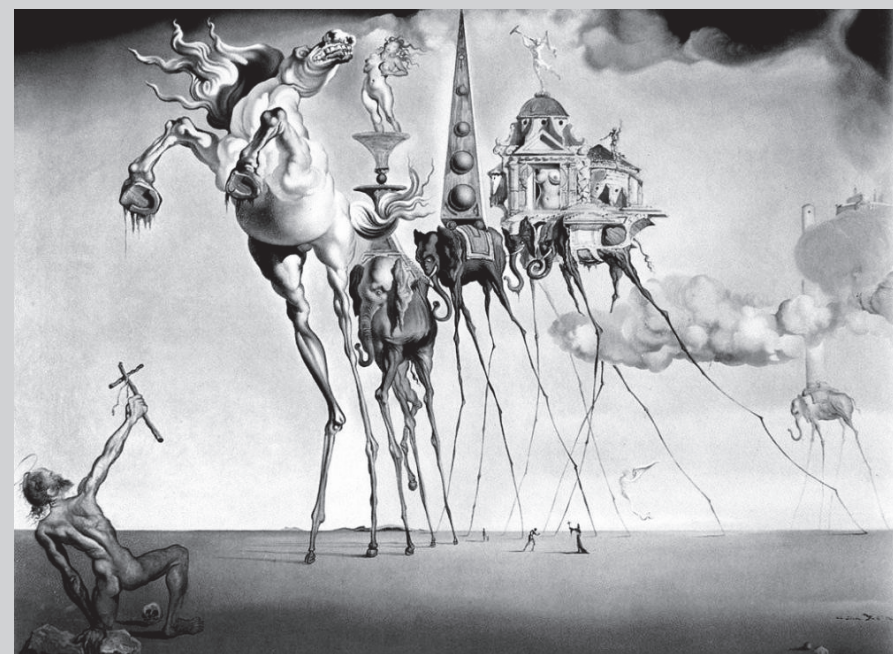

menită, nu-i așa, să-l salveze pe om din mormanul de reziduuri tehnologice în care s-a născut. De la ferestrele ornate cu iederă verde apar manechine identice, replici cu mâinile întinse ale statuilor de Oscar. Mai jos, varianta lui Venus din Milo, pare mai pudică și mai misterioasă decât originalul.

Fosta sală de spectacole a teatrului este acum acoperită cu un glob-luminator. În fundal, un tablou uriaș, cu o semnătură dublă: Gala, Salvador Dali. Pentru artist, Gala a fost soție, muză și impresar. Cu 10 ani mai în vârstă decât el, era căsătorită cu poetul francez Paul Eluard, atunci când Dali a început să îi picteze acestuia portretul. Când l-a terminat, ea devenise deja unica femeie din viața pictorului, cum va rămână până la moarte. Imortalizată în chip de Fecioara Maria sau Galatea Sferelor, Gala este omniprezentă și dominatoare. Un portret al lui Abraham Lincoln, văzut de departe, devine și el nuda Galei... Fiecare cameră a muzeului este diferită și surprinzătoare, cu oglinzi și holograme, ca și cum ar trebui să descoperi secrete. Exponatele sunt numeroase și așezate într-o aparentă dezordine, dar fiecare din ele are atât de multe înțelesuri, încât sunt o provocare continuă. Dali oferă și „capcane” dar propune și „soluții de rezolvare”. Astfel, el a creat o cameră în care mobilierul reconstruiește chipul lui Mae West (actrița-divă a anilor 1930): o canapea în formă de buze, două imagini ale Parisului în loc de ochi, un șemineu în chip de nas și o cortină blondă care încadrează fața.

Camera centrală a muzeului, decorată altfel tradițional și „regal”, pare a fi, prin fresca de pe tavan, o sumă a maniilor și obsesiilor: ceasurile moi, Venus cu sertare și elefanții cu picioare lungi, de paianjen, înconjoară cuplul Gala-Dali, înălțat în cerul suprarealist, atât de sus încât celor doi nu li se mai văd decât tălpile uriașe.

În plină glorie, orice obiect cu semnătura sau monograma lui Dali se vindea la prețuri exorbitante (chiar și colile albe de hârtie ajungeau la 100.000 dolari – și a semnat câteva sute). De altfel, anagrama îi devenise poreclă: Avida Dollars. A profitat ca să creeze din asta bijuterii.

Puțină lume își mai amintește că Dali este înmormântat la baza propriului muzeu, transformând astfel teatrul în mausoleu al memoriei lui. Pare bizar? Nu. Să ne reamintim unul din citatele lui favorite, prin care își explică excentricitatea: “Diferența dintre mine și un nebun este că eu nu sunt nebun”.

Antonia Dan